

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 13 Δεκεμβρίου 1930

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 2

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Σ' ἓνα ὄρεινὸ χωριὸ τῆς Σικωτίας διη-
γούνται τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν.

Ἦταν ἓνας ἄρχοντας ποὺ εἶχε ἓνα
μοναχοπαῖδι, τὸν Ἀλαῖν. Κι' αὐτὸς κι'
ἡ γυναῖκα του ἄλλη ἐγνοιοι δὲν εἶχαν,
παρὰ τὸ πῶς νὰ τὸ ἀναθρέψουν καὶ νὰ
τοῦ δώσουν καλὰς ἀρχές. Μὰ φαίνεται
πῶς τὸ παιδί ἦταν ἀπὸ φυσικὸ του κα-
κὸ κι' ἀνυπότακτο, κι' οἱ κόποι τοὺς
πήγαιναν χαμένοι.

Ἡ χειρότερη συνήθειά του ἦταν νὰ
περιγεῖται τὸν κόσμον, κι' ἰδίως ἐκείνους
ποὺ εἶχαν κανένα φυσικὸ ἐλάττωμα. Αὐ-
τὸ εἶχε δώσει ἀφορμὴ σὲ πολλὰ ἐπεισό-
δια, κι' ὁ πατέρας του κινδύνευε πολ-
λὰς φορὲς νὰ ἔχει σοβαρὰς ἱστορίες μὲ
σπουδαῖα πρόσωπα, ποὺ ὁ γιὸς του τὰ
εἶχε περιγελάσει μὲ ἀπρεπὰ λόγια. Μὰ
τὴν πιὸ σοβαρὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πιὸ σκλη-
ρὴν τιμωρίαν τὴν πέρασε ὁ ἴδιος ὁ Ἀλαῖν.

Μιά μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἐπαιξε μὲ τ' ἄλ-
λα τὰ παιδιὰ στὸ δρόμον, μιὰ γριὰ ζα-
ρωμένη καὶ σκυφτὴ ἤρθε καὶ κάθησε στὴν
ὀχτιά τοῦ δρόμου καὶ δειλὰ-δειλὰ ζήτη-
σε ἀπὸ τὰ παιδιὰ μιὰ μικρὴ βοήθεια.

— Δὲ μᾶς ξεφορτώνεσαι, κυρά μου!
τῆς φώναξε ὁ Ἀλαῖν.

Κι' ὕστερα, σκάζοντας στὰ γέλια, εἶπε:

— ὦ! κοιτάξτε τη, ἔχει καμπού-
ρα! Κοιτάξτε τη, ἔχει γαῖδουρινὰ αὐτιά!

Ἡ γριὰ σηκώθηκε τότε κι' ἔφυγε.

Ἀλλὰ πρὶν φύγει, γύρισε μιὰ στιγμὴ στὸ

παιδί καὶ μουρμούρισε κάτι σὰν κατάρρα.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ ὑπηρέτης ποὺ ἔν-
τυνε τ' ἀρχοντόπουλο, τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη, μοῦ φαίνεται πῶς τ' αὐ-
τιά σας εἶναι λιγάκι φουσκωμένα. Μή-
πως παλαίψατε μὲ κανένα φίλον χτέος;

— Ὁχι, δὲν πάλαψα μὲ κανέναν, ἀ-
πάντησε ὁ Ἀλαῖν. Δὲ βλέπεις καλὰ σή-
μερα.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μητέρα του
τοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Μὰ τί ἔχουν τ' αὐτιά σου, παιδί
μου, ποὺ εἶν' ἔτσι κόκκινα καὶ φουσκω-
μένα;

— Δὲν ἔχουν τίποτα, μητέρα, ἐγὼ τὰ
αἰσθάνομαι ὅπως καὶ πρὶν. Τί ἐπάθατε
ὅλοι σας;

«Ντρεπόταν νὰντικρύσῃ τὸν κόσμον...»

(Σελ. 13, στ. γ'.)

Ὡστόσο, οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ σι-
γοψιθυρίζουν μεταξύ τους:

— Κοιτάξτε τ' αὐτιά τοῦ Ἀλαῖν!

Ὅσο πᾶνε καὶ μεγαλώνουν!

Ἐνας, πιὸ τολμηρὸς, τοῦ εἶπε γε-
λώντας:

— Δὲ μοῦ λές, σοῦ τὰ τραβοῦν πολὺ
τ' αὐτιά, ποὺ μεγάλωσαν ἔτσι δά;

Ὁ Ἀλαῖν ἄρχισε τότε ν' ἀνησυχεῖ
ὅτι κάποια ἀρρώστια τὸν εἶχε χτυπήσει.

Ἐτρεξε στὴ μητέρα του καὶ ζήτησε νὰ
φέρουν τὸ γιατρὸ νὰ τὸν κοιτάξει.

Μὰ πολλοὶ γιατροὶ ἤρθαν καὶ κανεὶς
δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβει τί ἦταν αὐτὸ
τὸ κακὸ. Τότε ὁ ἄρχοντας εἶπε νὰ τοῦ
τὰ κόψουν, γιατί δὲν ἤθελε νὰ χεῖ παιδί

«— Ἀλαῖν, σὲ συγχωρῶ...»
(Σελ. 14, στ. α'.)

μὲ αὐτιά ποῦμοιαζαν σὰν τοῦ γαϊδάρου.

Καθὼς τᾶκουσε αὐτὸ ὁ Ἀλαῖν, τὸν
πῆρε ὁ φόβος καὶ κρύφτηκε στὸ δάσος.
Ντρεπόταν ν' ἀντικρύσῃ τὸν κόσμον καὶ
τᾶλλα παιδιὰ, κι' ἔμενε ἐκεῖ ὅλη τὴν
ἡμέρα καὶ γύριζε νύχτα στ' ἀρχοντικό
του.

Ἐνα πρωτὶ, ἀπάντησε στὸ μονοπάτι
ἓναν ξυλοκόπο, ποὺ κουβαλοῦσε ἓνα βα-
ρὺ δεμάτι ξύλα, στεναρίζοντας:

— Ζωὴ κι' αὐτή, νὰ κουβαλεῖς σὰν
τὸ ζῶον, νὰ σοῦ κόβεται ἡ μέση! Καλύ-
τερα νὰ πέθαινα, παρὰ ποὺ κάνω τέτοια
ζωή!

Ὁ Ἀλαῖν, ξεχνώντας τὴ θλίψη του,
πλησιάζει τὸν ξυλοκόπο.

— Δός μου ἐδῶ τὴ ζαλιά, νὰ στὴν
πάω ἐγὼ ὡς τὸ σπίτι σου.

Καὶ πῆρε ἀπάνω του τὰ ξύλα καὶ τὰ
κουβάλησε ὡς τὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ
ἀνθρώπου.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ὁ θεὸς νὰ
σ' ἔχει πάντα χαρούμενο! εὐχήθηκε ὁ
ξυλοκόπος.

Κι' ὁ Ἀλαῖν εἶπε ἀπὸ μέσα του:

— Ἀχ, ἄς ἐπιανε αὐτὴ ἡ εὐχή!

Ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς καλύβας,
φάνηκαν τρία, τέσσερα παιδιὰ καὶ πίσω
τους ἡ μάνα, μιὰ γριὰ ζαρωμένη καὶ
σκυφτὴ ἀπὸ τὰ βάσανα. Καὶ τότε ὁ Ἀ-
λαῖν ξαφνισμένος ἀναγνώρισε τὴ γριὰ ἐ-
κείνη ποὺ τὴν εἶχε περιγελάσει τὴν τελευ-
ταία φορὰ καὶ ποὺ τὸν εἶχε καταραστεῖ.
Αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ τύψη καὶ μετάνοια

«— ὦ, κοιτάξτε τη! ἔχει καμπούρα!»
(Σελ. 13, στ. α'.)

κι' έπεσε στα πόδια της γριάς, ψιθυρίζοντας:

— Συχωρέστε με, συχωρέστε με για ό,τι σας είπα. Μετανοιώνω τώρα με όλη μου την καρδιά.

Ο ξυλοκόπος τότε και τα παιδιά παρακάλεσαν τη γριά, που ήταν μάγισσα, να τόν συχωρέσει, κι' εκείνη είπε:

— Αλαίν, σέ συγχωρώ, γιατί-ή μετάνοιά σου είναι αληθινή και γιατί έδειξες πώς έχεις καλή καρδιά. Πέρνω λοιπόν πίσω την κατάρα μου.

Μονομιάς τ' αὐτιά χάθηκαν και τ' αργχοντόπουλο έφυγε από την καλύβα, αφού έδωσε υπόσχεση να τούς βλέπει συχνά και να τούς βοηθεί. Γύρισε λοιπόν γεμάτος χαρά στο παλάτι του, όπου όλοι τον δέχτηκαν μ' ένθουσιασμό.

Δέν ξαναείπε λόγο χλευαστικό, κι' όταν έβλεπε αδύνατους κι' ανάπηρους, έτρεχε να τούς βοηθήσει όσο μπορούσε.

(Απ' τὸ Γαλλικὸ)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΟΛΝΑΡ

Ο Μολνάρ, θεατρικός συγγραφέας που ζει κι' εργάζεται στη Βιέννη, έχει σήμερα τις μεγαλύτερες επιτυχίες και κερδίζει πάμπολλα από τα έργα του. Έβραϊος όμως την καταγωγή, φημίζεται και για την τοιγγουνιά του.

Ύστερ' από κάθε θεατρική του επιτυχία, συνηθίζει να δίνει ένα γεύμα στους φίλους του. Έπειδή όμως οι επιτυχίες του είναι πολλές κι' οι φίλοι του περισσότεροι, παρατήρησε ότι τα συχνά αυτά γεύματα του κόσιζαν ακριβά, και σκέφτηκε πώς θα μπορούσε να το κοστίζουν φτηνότερα... Έτσι, για το τελευταίο που έδωσε, σοφίστηκε το ακόλουθο τέχνασμα, αντάξιο και του Έβραίου μάλιστα και του συγγραφέα των αμύμητων εκείνων κωμωδιών: Σ' έναν από τούς φίλους είπε:

— Ναί, θα σάς κάμω κι' αυτή τη φορά γεύμα, αλλά... ό,τι φάει καθένας σας, θα τὸ πληρώσω. Άς τους, μὴν τούς τὸ πῆς. Θὰ τὸ μάθουν στὸ τέλος.

Φυσικά, ο φίλος τῶπε και σὲ δυὸ τρεῖς άλλους, αὐτοὶ σ' άλλους τέσους, κι' ἔτσι τῶμαθαν ὅλοι. Πῆγαν ὅμως στὸ γεύμα, γιατί ἦταν πιά καθιερωμένο. Μόνο πὸν καθένας κοίταξε, ἀφου θὰ πλήρωνε, νὰ φάῃ ὅσο τὸ δυνατό λιγώτερα και φτηνότερα...

Φαντασθῆτε τώρα τὴ φούρκα τους γι' αὐτὴ τὴν οἰκονομία, ὅταν στὸ τέλος ἄκουσαν τὸ Μολνάρ νὰ φωνάζει μεγαλοπρεπῶς:

— Γκαρσόν, λογαριασμό γενικό!

— Μπᾶ! ἔκαμαν μερικοί. Ἐσὺ θὰ τὰ πληρώσῃς ὅλα; Ἐμεῖς νομίζαμε πὼς θὰ πληρώσῃ καθένας τὰ δικά του.

— Ὅχι δᾶ! ἀποκρίθηκε ὁ Μολνάρ με αξιοπρεπέστατο χαμόγελο. Ποῖος σὰς τῶπε;... Ἐγὼ ἀστειεύθηκα.

Έτσι ο συγγραφέας ἔκαμε ὅπως πάντα τὸ ἐπινίκαιο γεύμα στοὺς φίλους, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά. με τὸ ἐξυπνότητο τέχνασμα του, τοῦ κόστισε τὰ μισά.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΙΚΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Μιμίκα έχει ένα φίλο. Ένα πολύ στενὸ φίλο. Τὸ Μπουμπούκο τὸ σκύλο της.

— Μπουμπούκο, ἔλα νὰ παίξουμε!.. Μπουμπούκο μου, φέρε μου τὰ παπούτσια!.. Μπουμπούκο, κάνε μὴ τούμπα!

Κι' ὁ Μπουμπούκος παίξει, κάνει δουλειές και... τούμπες!

Σήμερα ὁ Μπουμπούκος είναι πολὺ λυπημένος. Γρυλίζει παραπονιάρικα και κάθεται κουλουριασμένος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς Μιμίκας.

Η Μιμίκα είναι: ἄρρωστη. Οὔτε παίξει, οὔτε γελάει, οὔτε ζητάει τὰ παπούτσια της. Τὰ ποδαράκια της είναι παγωμένα, μ' ὅλες τὶς ἀφράτες και ζεστὲς κουβέρτες πὸν τῆς ἔχει ρίξει ἡ μαμμά.

Ο Μπουμπούκος είναι λυπημένος και ξαφνιασμένος. Γιατί δὲ σηκώνεται τελοσπάντων αὐτὴ ἡ Μιμίκα; Κι' είναι τόσο ὠραία σήμερα στὸ περιδόλι! Ο Μπουμπούκος βρήκε και μὴ μεγάλη κάμπια πὸν τὴν τραγάνισε... κι' ἡ Μιμίκα νὰ κάθεται κλεισμένη; Τί τὴν πιάνει;... Ἐφηνικά τοῦρχεται μὴ ἰδέα: μὴ-πὼς ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὰ παπούτσια της κάθεται στὸ κρεβάτι;

— Γάβ;... τὰ παπούτσια σου θέλεις; Γάβ;...

— Ἀ, Μπουμπούκο, μὴ φωνάζεις, με ζαλίζεις!..

Μὰ ὁ Μπουμπούκος δὲν κατάλαβε καλά.

— Γάβ!... θὰ στὰ φέρω!

Τρέχει στὴν ἄλλη κάμαρα και σὲ λίγο γυρίζει κρατώντας στὰ δόντια του δυὸ παράταιρα παπουτσάκια.

— Γάβ!... νὰ τα, σοῦ τᾶφερα!... Σήκω!..

Και τῆς τ' ἀκουμπάει πάνω σὲς ἀφράτες κουβέρτες.

— Μαμμά! ἔλα νὰ δῆς! Τὸν καίμενο τὸ Μπουμπούκο μου. Μοῦφερε τὰ παπουτσάκια, γιὰ νὰ σηκωθῶ βέβαια.

Η μαμμά ἔρχεται, φιλάει τὴ Μιμίκα... — Σκεπάσου χρυσό μου, μὴ κρυώσεις!

Πέρνει τὰ παπουτσάκια και βγάζει τὸν Μπουμπούκο, εὐγενικά, ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα. Δὲν πρέπει νὰ ζαλίζεται ἡ Μιμίκα.

Οἱ μέρες περνᾶνε. Μὰ ἡ φιληνάδα τοῦ Μπουμπούκου δὲν σηκώνεται. Τώρα είναι διαρκῶς πεσμένη ἀνάσκελα, με μὴ κόκκινη φούσκα στὸ κεφάλι.

— Γάβ; τί περίεργο παιχνίδι είναι αὐτό; ρωτιέται ξαφνιασμένος ὁ Μπουμπούκος. Τώρα δὲν τὸν προσέχουν, τὸν

ἀφίνουν νὰ κάθεται στὴν κάμαρα και νὰ ρωτᾷ πὸν και πὸν διακριτικὰ τὰ νέα τῆς Μιμίκας:

— Γάβ! πότε θὰ σηκωθῇ;...

Μὰ ἡ Μιμίκα δὲ σηκώνεται. Δὲ θὰ σηκωθῇ ποτέ. Μὴ μέρα, ἕνα πρωί, φέ- ρανε πᾶρα πολλὰ λουλούδια στὴ Μιμίκα. Μὰ πόσα είναι, Θέ μου!... Ο Μπουμπούκος δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί θὰ τὰ κάνῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ λουλούδια ἡ Μιμίκα. Όταν πῆγαιναν μαζί στὸν κῆπο, ἡ Μιμίκα ἔκοβε πάντα λίγα τριαντάφυλλα, ἕνα, δυὸ, τρία τὸ πολὺ... τὰ κάρφωνε στὴν ποδίτσα της και καμάρωνε. Πότε-πότε ἔδινε κι' ἕνα στὸ Μπουμπούκο.

— Γάβ!... εὐχαριστῶ! τῆς ἔλεγε...

Μὰ τώρα τόσα πολλὰ λουλούδια;... Τόσα πολλὰ; Τί νὰ τὰ κάνῃ;...

Τὴ Μιμίκα τὴ βγάλανε ἀπ' τὴν κάμαρά της. Τὴν πῆγανε στὴ μέση τῆς σάλας, με τὰ μύρια λουλούδια γύρω της.

— Γάβ;... γιατί;... ρωτᾷ ὁ Μπουμπούκος. Μὰ κανένας δὲν τοῦ ἀπαντᾷ, τί περιφρόνηση εἶν' αὐτὴ, καλέ;...

Όλοι κλαῖνε. Γρυλίζει παραπονιάρικα κι' ὁ Μπουμπούκος. Κοιτάει κλεφτὰ τὴ Μιμίκα. Κοιμάται.

— Γάβ!... Δὲ θὰ ξυπνήσῃς; Γάβ!... Μίλα λιγάκι!..

Μιλὰ ἡ Μιμίκα. Λέξη.

Νὰ ὅμως πὸν θὰ τὴν πᾶνε περίπατο τὴ Μιμίκα! Ναι, καλέ, τὴ βγάζουν ἔξω. Μόνο, τί παράξενο! Δὲν πᾶει με τὰ πόδια της περίπατο. Μόνο πὸν τὴν ἔχουν σ' ἕνα μακρύστενο κουτί. Όλο και παράξενα θὰ βλέπῃ σήμερα ὁ Μπουμπούκος:

— Γάβ;... πὸν τὴν πᾶτε, καλέ;... Γάβ!... Σταθῆτε νᾶρθῶ κι' ἐγὼ νὰ δῶ, πὸν τὴν πᾶτε τὴ φίλη μου. Γάβ!...

Και τρέχει, τρέχει ὁ Μπουμπούκος πίσω ἀπ' τὴ συνοδεία.

Δὲν πῆγαν μακριά. Στὴν ἄκρη τοῦ χτήματος είναι μὴ ἐκκλησουλά. Δίπλα ἕνα ψηλὸ μαῦρο κυπαρίσσι.

— Γάβ! Τί ψηλὸ... Δὲ βλέπω τὴν κορφή του, λέει ὁ Μπουμπούκος.

Έκει, κάτω ἀπ' τὸ κυπαρίσσι, σκάφαν βαθιά, βαθιά κι' ἔκρυψαν τὴ Μιμίκα.

— Γάβ!... Γάβ!... Τί κάνετε;... Τί κάνετε, ἄνθρωποι, ἐκεῖ;

Μὰ τὸν διώχνουν βιαστικά, μακριά... νὰ γαυγίξῃ, τέτοια ὦρα;

Ο Μπουμπούκος εἶδε καλὰ πὸν τὴν ἔκρυψαν τὴ φίλη του, και τὴ νύχτα κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆγε σιγά-σιγά με τὴν οὐρὰ χωμένη κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια, πῆγε σιγά-σιγά και πένθιμα, δίπλα στὸ ἐρημικὸ τὸ κυπαρίσσι.

— Γάβ!... ἔννοια σου, Μιμίκα! Γάβ! θὰ σ' ἐλευθερώσω!

Βγάζει βιαστικά τὰ λουλούδια και τὰ στεφάνια πὸν σκεπάζουν τὴ Μιμίκα.

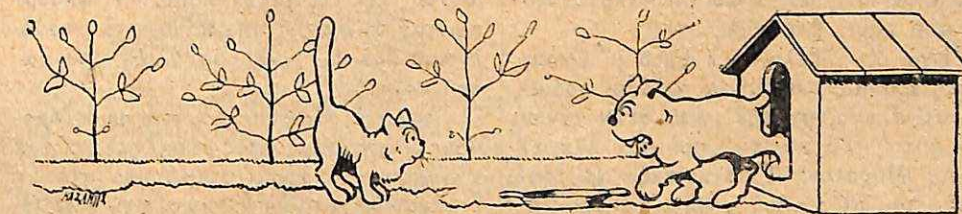
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Άλλά ποῖος μένει αἰῶνια μωρό; Έτσι κι' ἐγὼ μεγάλωνα σιγά-σιγά και μάθαινα τὸν κόσμο και τὰ πράγματά του. Ἀνάμεσα στᾶλλα, και μάλιστα ἀπὸ τὰ πρῶτα, ἔμαθα νὰ πᾶνω ποντίκια. Παραμόνευα κρυμμένως, πότε πίσω ἀπ' τὸ τσόκαρό μου, πότε πίσω ἀπὸ κανένα καλάθι ἢ σακί, και μόλις ἔβγαине κανένα, ὀρμούσα ξαφνικά και τᾶπαζα με τὰ νύχια μου, πρὶν προφτάσῃ νὰ χωθῇ στὴν τρύπα του ἢ στὴ φάκα. Μερικά ἀπ' αὐτὰ ἦταν μεγάλα σχεδὸν σὰν και μένα. Κι' ὅμως δὲν τὰ φοβόμουν καθόλου. Ἐκεῖνα δὲ ντρέπονταν τὸ μπῶί τους και με φοβόυνταν, ἔμένα, ἕνα μικρὸ ἀκόμα γατάκι! Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα μπορούσα νὰ τὰ πᾶνω. Ἀν δὲν ἦταν τόσο δειλά, θὰ παλεύαμε σὰν ἄντρες και... ὅποιος νικούσε.

Όστόσο ἦταν και ζῶα πὸν, ὅσο ἄφοβος κι' ἂν ἦμουν, τὰ φοβόμουν κι'

ἐγὼ... με τὸ δίκιο μου. Παραδείγματος χάρι, ὁ Τόπ, τὸ χοντροὸ μπουλντόκ τοῦ σπιτιοῦ, πὸν εἶχε δικὸ του σπιτάκι στὸν κῆπο. Σπάνια, καθὼς ἔξερετε, συγκάνουν γατιά και σκυλιά. Τὶς περισσότερες φορὲς τὰ χωρίζει μὴ ἀμοιβαία ἔχθρα κι' ἀντιπάθεια. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Τόπ, χωρὶς νὰ τοῦχω κάνει τίποτα, δὲν μπορούσε νὰ με χωνέψῃ και μόλις μ' ἔβλεπε μπροστά του, ἀγρίευε φοβερά και με γαύγιζε σὰ λυσσασμένος.

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν πῆγαινα παρακάτω. Ὁ, ναί, ἀγρίευα κι' ἐγὼ, φούσκωνα ὅλος, σήκωνα τὴ ράχη μου ὡς ἐκεῖ-πάνω και τοῦκανα μέσ' στὰ μούτρα: Πούφ! πούφ!... Τότε ὁ Τόπ ὀρμούσε, κι' ἐγὼ, φοβισμένος, τᾶπαζα στὰ πόδια και γλύτωνα.

Ἐ, και νὰ μ' ἔβλεπε ἀπὸ κανένα μέρος κάποιο ἀπὸ τὰ ποντίκια πὸν τὰ κυ-

νηγοῦσα κι' ἐγὼ! «Ἄα!» θᾶκανε με τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση. «Καλὰ νὰ πάθῃς, παλιο-Χιόνη, φοβηταίωρη! Βοήκεις και σὺ τὸ μᾶστορή σου!»

Μὴ μέρα, πὸν εἶχα κατεβεῖ στὸν κῆπο και τριγυρίζα γιὰ πεταλούδες και σπουργίτια, βρεθῆκα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, κοντὰ στὸ σπιτάκι τοῦ Τόπ. Δὲν πρόφτασα νὰπομακρυνθῶ, ὅταν ὁ κακὸς σκύλος, πὸν με εἶχε μυριστεῖ, πετάχτηκε ἀπὸ μέσα και με κυνήγησε.

— Γάβ! γάβ!—Πούφ! πούφ!

Και τὸ βάξω στὰ πόδια.

Άλλες φορὲς, ὁ κακὸς σκύλος με κυνηγοῦσε μόνο ἴσως γιὰ νὰ με φοβίσῃ. Κι' ἄμα ἐγὼ τρέχοντας ἀπομακρυνόμουν πολὺ, ἡ πρόφτανα νὰ σκαρφαλῶσω σὲ κανένα δέντρο, μᾶφινε και γύριζε πίσω. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως φαίνεται πὼς τᾶβαλε πείσμα νὰ με πιάσῃ, νὰ με πνίξῃ. Έτσι με πῆγε κυνηγώντας ὡς τὴν ξώπορτα. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσα πιά οὔτε σὲ δέντρο νὰ σκαρφαλῶσω, οὔτε πουθενὰ νὰ τρυπῶσω, ἀναγκάστηκα νὰ πεταχτῶ ἔξω στὸ δρόμο και νὰ ἔξακολουθήσω τὴν τρεχάλα.

Ο Τόπ πάντα ξεπίσω μου. Ἀχ! θὰ μ' ἔφτανε; θὰ μᾶρπαζε; θὰ μ' ἔπνιγε;... (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΘΥΜΙΣΗ

Μπουμπούκια ὀρρόλευκα ριγμένα
Τοῦ τραπεζιοῦ σὲ κάποιαν ἄκρη,
Γιὰ σὰς, λουλούδια μου κοιμένα,
Ἀργοσταλάζει ἕνα μου δάκρυ...

Ἦταν τῆς τύχης σας γραμμένα,
Στοῦ κόσμου τὴν ἀνεμοζάλη
Τόσο μικρὰ νὰ ζῆτε, ὠμένα,
Μακριὰ ἀπ' τῆς μάννας τὴν ἀγάλη...

Ρόδα φτωχά, πὼς σὰς λυπᾶμαι!
Και πιότερο, γιατί θυμᾶμαι
Κάποια μικρούλια κεφαλάκια

— Ἐγὼ και τρία μου ἀδελφάκια—
Ποῦ μείναμε μὴ κρύαν ἡμέρα
Λίχως μητέρα!..

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ CH. DICKENS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τώρα, είπε, διάβασέ μου τίποτα άλλο για τους κρ... για τους κροκιδειλούς.

Μά δεν πρόφτασα, γιατί χτύπησε το κουδούνι στην πόρτα του κήπου κι' ήρθε η μητέρα απ' έξω. Με φίλησε και μ' έβαλε να κοιμηθώ.

Ένα πρωί, ήμουν στον κήπο με τη μαμά, όταν πέρασε απ' έξω ένας κύριος απάνω στ' αλλογο. Στάθηκε απ' έξω από τα κάγκελα, χαϊρέτησε τη μητέρα μου φιλικά και της ζήτησε να του επιτρέψει να με πάρει στ' αλλογο του να μου κάνει ένα γύρο.

Εγώ δεν ήθελα, μα αφού μ' έδωσε η μητέρα μου, στάθηκε κι' εγώ φρόνιμα στ' αλλογο, σχεδόν μέσα στην άγκαλιά αυτού του κυρίου, που τον έλεγαν κύριο Μύρστον. Τότε κοίταξα το πρόσωπό του με τα δυο μαύρα βαθικά μάτια του και μουκανε πολύ κακό. Χωρίς να ξέρω το γιατί, τον αντιπάθησα άμέσως και δεν έδλεπα την ώρα πότε να γυρίσουμε. Τέλος γυρίσαμε. Η μητέρα με ρωτούσε πώς μου φάνηκε ο περίπατος, εγώ της διηγόμουν τί είδα και κείνη γελούσε ευχαριστημένη.

Καθώς δλ' αυτά είναι τόσο μακρινά, μου φαίνεται πως ακριβώς την άλλη μέρα με πήρε στην κουζίνα η Πέγκο-τύ (αυτό όμως μπορεί να γίνει και σε δυο ή τρεις μήνες) και μου είπε:

— Κύριε Ντάβυ θέλετε ναρθήτε μαζί μου, να μείνετε δεκαπέντε μέρες στο αδερφό μου, στο Πόρτσμουθ; Σας κάνει γούστο;

— Είναι διασκεδαστικός ο αδερφός σου, Πέγκοτυ;

— Διασκεδαστικός; Μα... και βέβαια είναι διασκεδαστικός. Έγώ τι θα πει αυτό; Εκεί είναι θάλασσα, βάρκες, καράβια, ψάρεμα... είναι και ο Χάμ, που θα παίζετε μαζί.

Το πρόγραμμα αυτό μου φάνηκε τόσο θαυμάσιο, ώστε απάντησα άμέσως ότι ήθελα πολύ να κάμω αυτό το ταξίδι. Αλλά η μητέρα τί θάλεγε;

— Ού, θά σ' άρσει. Άμα έρθει, θά της το πω.

Η μητέρα γύρισε σε λίγο κι' έδωσε τη συγκατάθεσή της. Και το ίδιο βράδυ κανονίστηκαν όλα.

Γρήγορα έφτασε η μέρα που θα φεύγαμε, αν κι' εγώ φοβόμουν πολύ μήπως γίνει συντέλεια του κόσμου πριν φτάσει.

Με τί χαρά άφισα αυτό το σπίτι, όπου είχα γνωρίσει τόση ευτυχία! Δεν υποπτευόμουν καθόλου τότε, τί έμελλα άργότερα να χάσω για πάντα. Θυμούνται πώς η μητέρα έκλαψε καθώς με

φιλούσε, και αισθανόμουν την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά. Κι' όταν ξεκίνησε τ' άμάξι, θυμώμαι πώς η μητέρα έτρεξε και τού φώναξε να σταθεί για να με φιλήσει ακόμα μια φορά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μιά αλλαγή.

Η Πέγκοτυ είχε μαζί της ένα καλά-θι με τρόφιμα, που θά μ' άφταναν κι' αν πηγαίναμε και στο Λονδίνο με το ίδιο αυτό άμάξι, που τ' αλλογο του πήγαινε σιγά-σιγά, με όλο του το ραχάτι. Πότε τρώγαμε λοιπόν και πότε κοιμόμαστε. Η Πέγκοτυ κοιμόταν άκουμπώντας το σαγόνι της πάνω στο χερούλι του καλαθιού και ροχάλιζε του καλού καιρού.

Αφού περάσαμε από ένα σωρό δρόμους και χάσαμε ώρες δολόκληρες σ' ένα χάνι, όπου το άμάξι σταμάτησε για να ξεφορτώσει κάποιο κιβώτιο, φτάσαμε τέλος στο Γιάρμουθ, στην πατρίδα της Πέγκοτυ. Ήταν κοντά στη θάλασσα και δίπλα στο ποτάμι. Έιοιο μέρος, γεμάτο νερά, έτσι που η πρώτη μου σκέψη ήταν πώς οι άνθρωποι έδω έπρεπε να ήταν πάντα βρεμένοι.

Μάλιστα άπορούσα πώς μπορούσε να υπάρχει ένα μέρος τόσο ίσιο, αφού η γεωγραφία μου έλεγε ότι η γή ήταν σφαιρική. Έγώ όμως σκέφτηκα (τόσα ήξερα!) ότι πιθανό αυτό το μέρος να ήτ.ν στους πόλους κι' έτσι εξηγούνταν όλα!

— Αν είχε και κανένα λόφο έδω και κεί, είπα στην Πέγκοτυ, θά ήταν καλύτερα.

— Α, πά, πά! απάντησε η Πέγκοτυ. Τί γυρεύουν οι λόφοι στο Γιάρμουθ!

Όταν βρεθήκαμε στο δρόμο, κι' αίστάνθηκα τη μυρωδιά από τα ψάρια κι' από την πίσσα, κι' όταν είδα τους ψαράδες και τους ναυτες που πηγαίνονταν, ένθουσιαστήκα μονομιάς, κι' η Πέγκοτυ άκουγε ευχαριστημένη τις έντυπώσεις μου, και στο τέλος μου είπε ότι «λοι πιά τ'όχουν παραδεχτεί» ότι το Γιάρμουθ είναι το ωραιότερο μέρος του κόσμου.

— Α, να ο Χάμ! φώναξε άμέσως. Πώς μεγάλωσε! Άγνωριστος είναι!

Ο Χάμ μ' άπερίμενε στο χάνι και με ρώτησε τί κάνω σά να ήτν παλιός μου γνώριμος. Εγώ δεν τον είχα ιδεί ποτέ, γιατί δεν είχε ξαναέρθει στο σπίτι από τη νόχα εκείνη που γεννήθηκα. Αλλά η γνώριμάς μας προχώρησε πολύ, όταν με πήρε στη ράχη του για να πάμε στο σπίτι του.

Ήταν ψηλό και γερό άγόρι, που το πρόσωπό του ήταν πολύ παιδικάτικο και τα μάτια του έμοιαζαν με προβάτου. Τα

ρουχά του ήταν από καθαρόπανο και το παντελόνι του τόσο σκληρό, ώστε φαντάζομαι ότι θά στεκόταν όρθιο, έστω κι' αν δεν ήταν τα ποδάκια του μέσα. Τα μαλλιά του ήταν κατ'άξανθα και κατσαρά.

Περάσαμε από άμμουδιές και από μονοπάτια γεμάτα σκουπίδια. Περάσαμε ύστερα πλάι σ' έργοστάσια, σε ναυπηγεία, και παντού έδλεπα βάρκες και καΐκια, παλιά, καινούργια, ξηλωμένα, άρχινισμένα ή έτοιμα.

— Να το σπίτι μας, κύριε Ντάβυ, μου είπε ξαφνικά ο Χάμ.

Κοίταξα ένα γύρο, όσο μακριά μπορούσε να φτάση το μάτι μου. Μα πουθενά, μήτε στην άμμουδιά, μήτε στη θάλασσα, μήτε στο ποτάμι, δεν άνακάλυφα το παραμικρό σπίτι. Μόνο ένα μαύρο καΐκι είδα εκεί κοντά, που ήταν πλαγιασμένο στην άμμο, κι' από πάνω, ένας καπνός έδβαινε από κάποια τρύπα, που έμοιαζε με καπνοδόχο.

Μά σπίτι πουθενά.

— Μά που είναι; ρώτησα.

— Αυτό είναι, κύριε Ντάβυ.

— Αυτό το καράδι;

— Ναι, αυτό.

Λοιπόν, αν μουδειχναν το παλάτι του Άλαδίνου εκείνη τη στιγμή, δέ θά ήμουν τόσο ένθουσιασμένος όσο ήμουν όταν σκεπτόμουν ότι θά κατοικήσω μέσα σ' αυτό το καράδι!

Είχε μιά χαριτωμένη πορτούλα στο πλευρό, είχε ταβάνι και παράθυρα. Μα το σπουδαιότερο είναι πώς ήταν άληθινό καράδι κι' είχε άρμενίσει στίς θάλασσες χρόνια και χρόνια, δίχως να φαντάζεσαι πώς θά χρησίμευε μιά μέρα για σπίτι στη στεριά. Κι' αυτό προπάντων τούδινε στα μάτια μου τόση χάρη και τόση γοητεία.

Από μέσα ήταν κατακάθαρο και συγυρισμένο το παράξενο αυτό σπίτι. Στη μέση ήταν ένα τραπέζι, στον τοίχο ένα παλιό ρολόγι και διάφορες χρωματιστές εικόνες, που παρίσταναν σκηνές της Άγίας Γραφής. Στα δοκάρια της σκεπής ήταν κερπωμένοι κάτι μεγάλοι γάντζοι, που δεν μπόρεσα να καταλάβω τον προορισμό τους. Πλάι στους τοίχους ήταν άραδιασμένα σεντούκια κι' άλλα πράγματα, που μπορούσε κανείς μιά χαρά να τα χρησιμοποιήση για καθίσματα.

Έγώ η Πέγκοτυ άνοιξε μιά πόρτα και μ' έμπασε σε μιά μικρή κρεβατοκάμαρα. Ήταν ακριβώς στην πλώρη κι' είχε για παράθυρο μιά τρύπα, απ' όπου περνούσε άλλοτε το τιμόνι. Ένας καθρέφτης στον τοίχο με κορνίζα από πεταλίδες, ένα κρεβατάκι ίσα ίσα στο μπόι μου, και κάμποσα θαλασσινά χόρτα μέσα σε μιά γαλάζια κανάτα.

Σ' όλο το σπίτι κυριαρχούσε η μυρωδιά τού ψαριού κι' ήταν τόσο δυνατή, ώστε καθώς έβγαλα το μαντήλι μου και

τ'όφερα στη μύτη μου, μύριζε σά να είχα τυλίξει μέσα έναν άστακό. Τόπα στην Πέγκοτυ και μου εξήγησε ότι ο άδελφός της έμπορευόταν άστακούς, καθούρια και γαρίδες. Κι' άληθινά. Είδα ύστερα ένα σωρό απ' αυτά τα θλασσινά, μπερδεμένα τόνα με τ'άλλο μέσα σ' ένα κουδάλ κι' έτοιμα να δαγκάσουν, τι βρισκόταν μπροστά τους.

Μας υποδέχθηκε μιά ευγενικά γυναίκα, που φορούσε άσπρη ποδιά κι' είχε κοντά της ένα χαριτωμένο κοριτσάκι με γαλάζιες χάντρες στο λαιμό, που μόλις με είδε έτρεξε να κρυφτεί.

Τελειώναμε το φαγητό μας (κατόπουλο, φρέσκο βούτυρο, πατάτες και βραστό άστακό) όταν μπήκε μέσα ένας άντρας με μακριά μαλλιά και πολύ άγαθή φυσιογνωμία. Ήταν ο Δανιήλ Πέγκοτυ, ο άδερφός της Κλάρας Πέγκοτυ, της δικής μας.

— Χαίρουμαι πολύ που σ' άβλέπω, μου είπε. Είμαστε λιγάκι άγριάνθρωποι έμεις, μα άγαπούμε τους καλούς ανθρώπους κι' είμαστε πάντα στους δρισμούς σας.

Εγώ τον ευχαρίστησα και τον κοίταξα με πολλή περιέργεια.

— Πώς είναι η μαμά σας; με ρώτησε ύστερα ο Δανιήλ Πέγκοτυ.

— Καλά, ευχαριστώ, απάντησα. Σας στέλνει τους χαιρετισμούς της.

Το τελευταίο τ'όγαλα από το κεφάλι μου, θέλοντας να κάμω μιά φιλοφρόνηση στον καλόν άνθρωπο.

— Ευχαριστώ, πολύ, είπε. Αν μείνεται μαζί μας κάμποσο καιρό, θά μ' άς κάμετε μεγάλη χαρά και σε μένα και στο Χάμ και στη μικρή Αίμιλία.

Μουδειξε όλο το σπίτι κι' ύστερα πήγε να πλυθώ με ζεστό νερό και γύρισε μ' ένα πρόσωπο κατακόκκινο, τόσο που δεν το «Η μίς Μπέτου κόλλησε στο τζάμι τη μύτη της» (Σελ. 12, στ. α').

Όταν το βράδυ κλείσαμε την πόρτα (έκανε άρκετή ψύχρα) και καθίσαμε να πάρουμε τσάι, το σπιτικό αυτό μου φάνηκε η καλύτερη φωλιά που μπορούσε κανείς να φαντασθώ. Ν' άχοος τον άνεμο να σφυρίζη απ' έξω, να ξέρισε τόν τριγύρω παντού ήταν όμύχλη, και να κάθεσαι πλάι στη φωτιά στο μοναχικό αυτό σπιτάκι, που ήταν έα καράδι—ά, ήταν κάτι σαν παραμύθι που με γοήτευε!

Η μικρή Αίμιλία νίκησε έπιτέλους τη δειλία της κι' ήρθε και άβησε πλάι μου σ' ένα μικρό σεντούκι, όπου ίσα-ίσα χωρούσαμε οι δυο μας.

Ο Δανιήλ Πέγκοτυ κάπνιζε την πί-

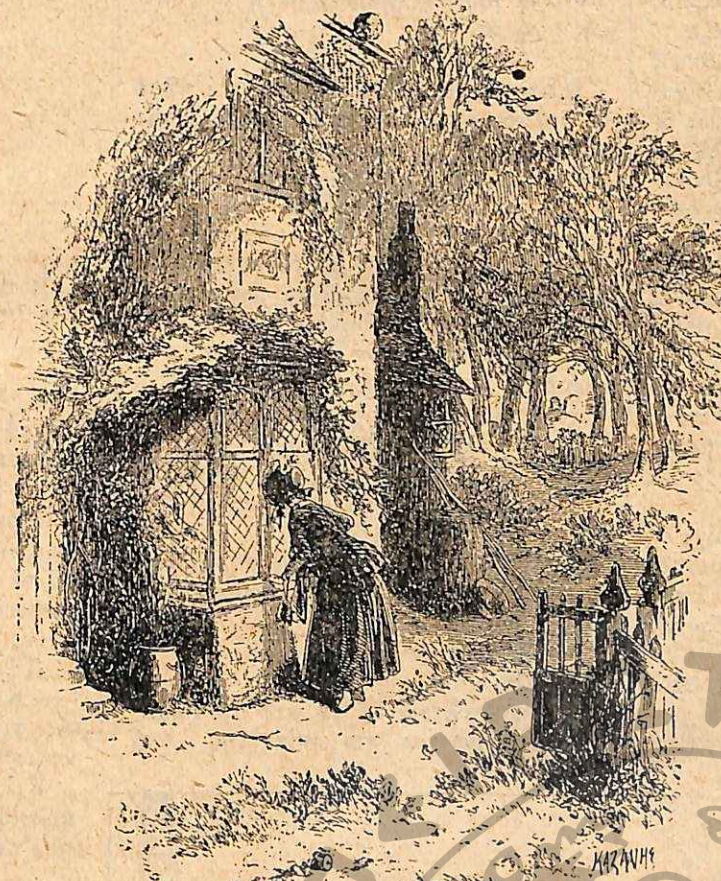
πα του, η Πέγκοτυ (ή δική μας Πέγκοτυ) έρραβε όλοένα, έχοντας πάντα μπροστά της το κουτί με τις κλωστές και τις βελόνες και ένα κομμάτι κερι, όπου γυάλιζε την κλωστή για να την περάση στη βελόνα. Ο Χάμ πολεμούσε να με μάθω ένα παιγνίδι στα χαρτιά.

Τότε μου ήρθε η ιδέα να πω μιά έ-ξυπνάδα.

— Κύριε Πέγκοτυ, είπα, γιατί το γιό σας τον βγάλατε Χάμ; Έπειδή κατοικείτε μέσα στην κιβωτό;

Είχα πρόχειρα, βλέπετε, στο νοῦ μου τα όνόματα των παιδιών του Νῶε.

Ο Δανιήλ Πέγκοτυ σκέφθηκε ίσως

ότι η ιδέα μου ήταν πολύ βαθια, αλλά μου άποκρίθηκε:

— Όχι, κύριε, δεν τον έβγαλα εγώ Χάμ.

— Ποιός λοιπόν τοῦδωσε αυτό τόνομα;

— Μά... ο πατέρας του.

— Α, έλεγα ότι σεις είστε ο πατέρας του.

— Όχι. Ο άδερφός μου ήταν ο πατέρας του.

— Πέθανε, κύριε Πέγκοτυ; ρώτησα ύστερα από μικρή σιωπή, γεμάτη σεβασμό.

— Πνίγηκε! είπε ο Δανιήλ.

Μουκανε έντύπωση το ότι ο Δανιήλ δεν ήταν πατέρας του Χάμ, και σκέφθηκα

μήπως και για τ' άλλα πρόσωπα της οικογένειας είχα σχηματίσει σφαλερή αντίληψη.

— Κι' η μικρή Αίμιλία, ρώτησα, είναι κόρη σας;

— Όχι, μικρέ μου κύριε. Είναι κόρη του Τόμ, του κουνιάδου του άδερφού μου. Έμένα μου πέφτει άνιψιά.

Δέ μπόρεσα να μη ρωτήσω, ύστερα από μικρή σιωπή:

— Πέθανε, κι' αυτός; κύριε Πέγκοτυ;

— Πνίγηκε! απάντησε.

Κατάλαβα πώς ήταν δύσκολο να έξακολουθήσω τις έρωτήσεις μου, αλλά ήθελα να τα μάθω πιά όλα.

— Δεν έχετε σεις παιδιά, κύριε Πέγκοτυ;

— Όχι, κύριε, άποκρίθηκε γελώντας. Εγώ είμαι άνύπαντρος.

— Άνύπαντρος! είπα ξαφνισμένος. Μα τότε, τί είναι αυτή η κυρία;

Κι' έδειξα τη γυναίκα με την άσπρη ποδιά, που καθόταν κι' έπλενε σε μιάν άκρη.

— Είναι η κυρά-Κούμιτζ.

— Είναι συγγενής σας;

Έδω όμως η Πέγκοτυ (ή δική μας η Πέγκοτυ) μουκανε νόημα να σταματήσω, και τότε κι' εγώ κάθησα ήσυχος και κοίταξα τους άλλους δίχως να μιλώ, ως την ώρα που πήγαμε να κοιμηθούμε. Τότε, μυστικά μέσα στη μικρή μου καμπίνα, η Πέγκοτυ μου εξήγησε, ότι ο άδερφός της είχε υίοθετήσει τα δυο άνιψια του, το Χάμ και την Αίμιλία, όταν έμειναν όρφανά. Όσο για την κυρά-Κούμιτζ, ήταν χήρα ενός ναυτικού, που ήταν συνεταίρος του Δανιήλ, και πέθανε πολύ φτωχός.

Κι' ο άδερφός μου φτωχός είναι, είπε η Πέγκοτυ, μα είναι μάλαμα σωστό και κάνει όσο καλό του περνά από το χέρι. Μα δέ θέλει να τού λέμε ποτέ για τις καλοσύνες του, θυμώνει.

Ο ύπνος με πήρε γρήγορα, αν και πολεμούσα νακούω το θόρυβο που έκανε ο Δανιήλ κι' ο Χάμ, καθώς κρεμοῦσαν τις ναυτικές αλῶρες τους για να κοιμηθούν. Τότε εξήγησα και τον προορισμό που είχαν εκείνοι οι γάντζοι οι κερπωμένοι στα δοκάρια της σκεπής. Η σκέψη ότι η θάλασσα ήταν κοντά κι' ότι απ' έξω σφυρίζε δαιμονισμένα ο άνεμος, μ' έκανε να φοβάμαι στην άρχή. Μα ύστερα το πήρα απόφαση πώς ήμουν μέσα σε καράδι και στα τελευταία, σκέφθηκα, ο Δανιήλ είναι δῶ, για ό,τι κι' αν χρειαστή.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

ΦΑΝΙΤΣΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἦτοτε ὅμως κατάλαβε πὼς τὰ πουλιά ἤθελαν ψωμάκι καὶ πὼς ἦταν μικροὶ ζητιᾶνοι. Ἀλήθεια ἦταν ζητιᾶνοι, ἦταν ὅμως καὶ τραγουδιστές. Ἡ Φανίτσα εἶχε καλὴ καρδιά καὶ δὲ μπορούσε νὰ μὴ δώσῃ ψωμί στὰ πουλιά, πού τὸ πλήρωναν μὲ τραγούδια.

Ἦταν μικρὴ χωριατοπούλα καὶ δὲν ἤξερε ὅτι μιὰ φορὰ, σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἡ γαλανὴ θάλασσα λούζει τοὺς ἄσπρους βράχους, ἕνας τυφλὸς γέρος ἔδωκε τὸ ψωμί του τραγουδώντας στοὺς βοσκούς τραγούδια, πού οἱ σοφοὶ τὰ θαυμάζουν καὶ σήμερα ἀκόμη. Ἡ καρδιά της ὅμως ἄκουσε τὰ πουλάκια, καὶ τοὺς ἔρριξε φίχαλα, πού δὲν πρόφτασαν νὰ πέσουν καταγής, γιατί τὰ πουλιά ἔσπασαν στὸν ἀέρα.

Ἡ Φανίτσα εἶδε ὅτι τὰ πουλιά δὲν εἶχαν ὅλα τὸν ἴδιο χαρακτήρα. Μερικὰ στεκόνταν σὲ κύκλο μπροστὰ στὰ πόδια της καὶ περίμεναν νὰ πέσουν τὰ ψίχουλα μπροστὰ στὴ μύτη τους. Αὐτὰ ἦταν φιλόσοφοι. Ἄλλα ὅμως φτερούγιζαν πολὺ ἐπιδέξια τριγύρω της. Εἶδε μάλιστα καὶ ἕναν κλέφτη, πού ἐρχόταν ἀδιάντροπα νὰ τῆς σσιμῇ τὴν φέτα.

Ἐτρίψε τὸ ψωμί καὶ ἔρριξε τὰ ψίχουλα σ' ὅλα τὰ πουλιά. Δὲν ἔτρωγαν ὅμως ὅλα. Ἡ Φανίτσα παρατήρησε ὅτι τὰ πιδ θαρρετὰ καὶ τὰ πιδ ἔξυπνα δὲν ἄφιναν τίποτα γιὰ τ' ἄλλα.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου δίκιο, τοὺς εἶπε. Ὅλοι πρέπει νὰ φᾶνε.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἄκουσε. Ἔτσι

πάντα δὲν τοὺς ἀκοῦν ἐκείνους πού μιλοῦν γιὰ δικαιοσύνη. Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθήσῃ τ' ἀδύνατα πουλιά καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ δειλά. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Καὶ πάντα τὰ μεγάλα πουλιά ἔτρωγαν πιδ πολὺ ἀπὸ τ' ἀδύνατα. Καὶ ἡ Φανίτσα θύμωνε μ' αὐτὸ. Δὲν ἤξερε, βλέπετε, πὼς ἔτσι γίνεται τίς περισσότερες φορές.

Ψίχουλο-ψίχουλο, ὅλη τὴ φέτα τὴν ἔφαγαν οἱ μικροὶ τραγουδιστές. Κι' ἡ Φανίτσα γύρισε εὐχαριστημένη στὸ σπίτι τῆς γιαιγιάς.

Ὅταν ἤρθε τὸ βράδυ, ἡ γιαιγιά πῆρε τὸ καλάθι, ὅπου ἡ Φανίτσα τῆς εἶχε φέρει γαλέτα, τὸ γέμισε μῆλα καὶ σταφύλια, πέρασε τὸ χερούλι στὸ μπράτσο τῆς ἐγγονῆς της καὶ τῆς εἶπε:

— Φανίτσα, γύρισε ἴσα στὸ σπίτι καὶ μὴ σταθῇς νὰ παίξῃς μὲ τὰ παλιόπαιδα τοῦ χωριοῦ. Νὰ εἶσαι πάντα φρόνιμο κορίτσι. Στὴν εὐχή μου.

Ἦτοτε τὴ φίλησε. Ἡ Φανίτσα ὅμως στεκόταν συλλογισμένη στὸ κατώφλι.

— Γιαγιά; εἶπε.

— Τί θέλεις, Φανίτσα μου;

— Ἦθελα νὰ μοῦ πῆς, εἶναι βασιλόπουλα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πουλιά πού μοῦφαγαν τὸ ψωμί;

— Τώρα πού δὲν εἶναι πιά νεράιδες, ἀπάντησε ἡ γιαιγιά, ὅλα τὰ πουλιά εἶναι ζῶα.

— Ἀντίο, γιαιγιά.

— Στὸ καλὸ, Φανίτσα.

Κι' ἡ Φανίτσα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χωράφια, πηγαίνοντας στὸ σπίτι της. Ἀπὸ

μακριὰ ἔδλεπε τὴν καπνοδόχου του νὰ καπνίζει στὸ ρόδινο οὐρανὸ τῆς δύσης.

Στὸ δρόμο ἀπάντησε τὸν Ἀντώνη, τὸ παιδί τοῦ κηπουροῦ. Τῆς εἶπε:

— Ἐρχεσάι νὰ παίξουμε;

Ἡ Φανίτσα τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ἔρχομαι, γιατί ἡ γιαιγιά δὲν ἀφίνει. Ἀλλὰ θὰ σοῦ δώσω ἕνα μῆλο, γιατί ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ.

«Ἡ Φανίτσα ἔτριψε τὸ ψωμί καὶ ἔρριξε τὰ ψίχουλα σ' ὅλα τὰ πουλιά...» (Σελ. 18, στ. α'.)

Ὁ Ἀντώνης πῆρε τὸ μῆλο καὶ φίλησε τὴ Φανίτσα.

Ἀγαπιόνταν πολὺ τὰ δυὸ καλὰ παιδάκια. Κι' ἀδέρφια νάταν, δὲν θάχαν περισσότερη ἀγάπη.

Καθὼς προχωροῦσε ἡσυχὰ στὸ δρόμο της, σὰ φρόνιμο κορίτσι, ἄκουσε πίσω της φωνὲς ἀπὸ πουλιά καὶ γύρισε καὶ εἶδε τοὺς μικροὺς ζητιᾶνους, πού εἶχε ταῖσει. Τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω.

— Καλησπέρα, φίλοι, καλησπέρα! τοὺς φώναξε. Εἶναι ὥρα νὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε, καληνύχτα!

Κι' οἱ φτερωτοὶ τραγουδιστὲς τῆς ἀποκρίθηκαν μὲ φωνὴ πού στὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν ἤθελαν νὰ ποῦν:

— Ὁ Θεὸς μαζί σου!

Κι' ἔτσι ἡ Φανίτσα γύρισε στὴ μαμά της, ἐνῶ τὴ συνόδευε μιὰ ἀέρινη μουσική.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AKIASH

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἡ ὁλάνοιχτα πρέπει νάχη κανεὶς τὰ μάτια του, ἢ κατάκλειστα ἀπὸ τῆς ἀμαθείας τὸν ὕπνο. Ἡ ἡμιμυθία μοιάζει πὲρ τὴν ὑπνὴλὴ ἐκείνη κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου πού κουτουλά ἀπὸ τὴ νύστα καὶ σκέπτεται ἀκούει, βλέπει καὶ λέγει τοῦ κόσμου τίς ἀνοησίες!

Γιὰ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς κάτι— ἕνα ἔργο τέχνης π. χ.: — πρέπει νάχη κάποια ἐφόδια, ἄλλως περιτριζέται στίς ἐντυπώσεις τῆς ἐπιφάνειας. Ὡστόσο, ὅσα περισσότερα γνωρίζει κανεὶς, τόσο λιγώτερα θαυμάζει.

Δ. Γρ. Κ.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σιμόν τέλειωσε ἐπιτέλους τὸ λόγο του, κατέθηκε ἀπ' τὴν καρτέλα κι' ἐτοιμαζόταν νὰ μῇ πιά στὸ μαγαζί του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα πλήθος φίλων πού ἦταν πρόθυμοι νὰ χειροκροτήσουν κάθε ρήτορα, φτάνει νὰ τοὺς κερνοῦσε κανένα ποτηράκι.

Ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς, ἀνοίγοντας δρόμο μὲς στὸ πλήθος, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μανίκι.

— Γείτονα, τοῦ εἶπε, ἦρθα γιὰ κείνο πού εἶχαμε πεί.

— Τί πράγμα; ρώτησε ὁ Σιμόν δυσχερῆς πού τὸν ἐνοχλοῦσαν.

— Σοῦ φέρνω τὸ γιό μου τὸν Νικόλα, πού μοῦ εἶχες ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ περνεσ στὸ μαγαζί σου, γιὰ νὰ τοῦ μάθῃς τὴν τέχνη. Θέλει νὰ γίνῃ παπουτῆς.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς ἔσπρωχνε τὸ παιδί πρὸς ἐκεῖνον πού ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ γι' ἀφεντικό, μὰ ὁ Σιμόν, πού αἰσθανόταν τώρα τὸν ἑαυτὸ του περισσότερο ρήτορα παρά παπουτῆ, ἄρχισε νὰ γελάῃ:

— Κάνεις κουθέντα γιὰ δουλειά, καὶ μένε, μιὰ τέτοια μεγάλη ἡμέρα! εἶπε. Μιὰ τέτοια σπουδαία ἡμέρα σὰν τὴ σημερινή, πού οἱ Μασσαλιῶτες πᾶνε στὸν Κεραμεικὸ γιὰ νὰ ρίξουν τὸν τύρρανο; Ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς σήκωσε τοὺς ὦμους.

— Αὐτὰ, εἶπε, εἶναι πράγματα πού δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα. Μοῦ εἶπες, ναί ἦ ὅχι, νὰ σοῦ φέρω τὸ Νικόλα γιὰ νὰ τὸν κάνῃς κάλφα σου, καὶ πὼς ἡ γυναίκα σου χρειαζότανε καὶ κείνη τὴ Νανέττα γιὰ νὰ τὴν βοηθήῃ;

— Ναί, τὸ εἶπα καὶ δὲν πέρνω πίσω τὸ λόγο μου. Ἀσ' τα ἔδω τὰ παιδιὰ σου, μπαρμπα-Ρεμῆ. Δὲν ξέρω ἂν θὰ κάνω καλὸ παπουτῆ, τὸ γιό σου. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως πὼς θὰ τὸν κάνω ἕναν καλὸ πατριώτη, καὶ σήμερα αὐτὸ εἶναι πιδ ἀπαραίτητο.

Καὶ καθὼς ὁ Ρεμῆς δοκίμαζε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ παπουτῆς ἐξακολούθησε.

— Μὰ κοίταξε ντὲ γύρω σου, ἀνόητε, καὶ ἰδὲς τὸ λαὸ ἀνεβαίνει ὅλο καὶ ψηλότερα. Ἐγὼ τώρα ἂντι νὰ μπλῶνών παπούτσια, εἶμαι μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Παρισιῦ. Στὸ σπίτι μου ἀντίκρυ κάθεται ὁ Δαντέν, ὁ δικηγόρος πού ὦρα τὴν ὥρα θὰ γίνῃ ὑπουργός. Παρκατάω, κοντὰ στὸν ἄγιο-Γερμανό, κάθεται ὁ φίλος μου ὁ Μαρά. Ἐδῶ, στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, ἔχει τὸ χασάπικο τοῦ ὁ ἄλλος φίλος μου ὁ Λεζάντρ, καὶ παρκατάω, κοντὰ στὸ Νέο Θέατρο. Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Καμίλλου Ντεμουλέν. Ὅλοι αὐτοί, μπαρμπα-Ρεμῆ, εἶναι φίλοι μου καὶ αὐριο θὰ γίνουν ἡ Κυβέρνηση. Κα-

θὼς βλέπεις λοιπόν, δὲν εἶναι τώρα ὥρα γιὰ νὰ κάθεται κανεὶς καὶ νὰ φτιάχνῃ παπούτσια.

Ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς, παρ' ὅλα τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ «ζήτω» πού χαιρέτησαν τὴν ῥητορική του γείτονα του, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μένῃ δύσπιστος καὶ νὰ μὴν πείθεται στὰ λόγια τοῦ Σιμόν. Στεκόταν ἐκεῖ πέρα καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ τὰφήσῃ στὸν παλατὸν αὐτὸν ἀφεντικό. Στὸ τέλος ὁ Νικόλας τοῦ εἶπε:

— Ἀφῆρέ μας ἔδω, πατέρα, ὅτι κι' ἂν λέει ὁ ἀφεντικός, ἐγὼ θὰ βρῶ νὰ κά-

«Παίρνοντας ἕνα παλιὸ παπούτσι, ἄρχισε νὰ τὸ διορθώνῃ...» (Σελ. 19, στ. γ'.)

νω δουλειά στὸ παπουτσίδικο. Καὶ ὅσο γιὰ τὴ Νανέττα, μὴ στενοχωριέσαι. Τὴν παίρνω ἐπάνω μου.

Ὁ καίμενος ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς πού τὸν στενοχωροῦσε πολὺ ἡ ἰδέα νὰ ἔρνη μαζί του τὰ παιδιὰ του ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲν ἤθελε καὶ ἄλλο καλύτερο.

— Ἐ, ἀρὸ εἶναι ἔτσι, μέντε δῶ, μικρούλια, εἶπε, καὶ κοιτάξετε νὰ εἰστε φρόνιμα. Τὸ βράδυ, ἄμὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου, ἔρθω νὰ σὰς πᾶρω.

Καὶ χωρὶς νὰ κάτῃ νὰ πῇ τὸ «ποτηράκι» πού τοῦ πρόσφερε ἡ γυναίκα τοῦ Σιμόν, ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα καὶ ἔστριψε ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ δρόμου.

Σὰν ἔμεινε μόνος του, ὁ Νικόλας, χωρὶς νὰ δῇ καμμιά προσοχὴ στὸ Σιμόν πού ἐξακολουθοῦσε νὰ ρητορεύῃ καὶ νὰ κουτοσπίνῃ μέσα στὸ παραμάγαζο μαζί μὲ ὅλους τοὺς χασομέρηδες τῆς γειτο-

νιάς, πῆρε τὴν ἀδερφή του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μῇκε στὸ ἐργαστήρι.

Τὸ παπουτσίδικο ἦταν ἐντελὸς ἄδειο. Ὁ Νικόλας ἐγκαταστάθηκε στὴ θέσιν τοῦ παπουτῆ καί, παίρνοντας ἕνα παλιὸ παπούτσι πού ἦταν πεταμένο χάμω, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διορθώνῃ, ὅπως εἶχε δεῖ τὸ κύρ Σιμόν νὰ κάνῃ τὴν ἐποχὴ πού καταδεχόταν ἀκόμη νὰ ἐξασκεῖ τὴ τέχνη του.

Ἐκεῖ πού κάρφωνε, χτυποῦσε καὶ κολλοῦσε, ὁ μικρὸς ἐξηγοῦσε στὴ Νανέττα τὰ σχέδιά του.

— Βλέπεις, ἀδερφούλα μου, ὁ Σιμόν κάθεται καὶ μὰς κόβει ἕνα σωρὸ κοῦρες γιὰ τοὺς φίλους του, πού θὰ διώξουν, λέει, τοὺς τυρράνους γιὰ νὰρθουν στὰ πράγματα αὐτοί. Ἐγὼ ἀπ' ὅλα τούτα δὲ καταλαβαίνω γιὰ τὸ μόνον πού ξέρω εἶναι, πὼς ὅτι κι' ἂν γίνῃ, ὁ κόσμος θὰ ἐξοκολοθήσῃ νὰ φοράῃ παπούτσια, καὶ ὅσο φοροῦν παπούτσια οἱ ἀνθρώποι, οἱ παπουτῆδες θὰ ἔχουν πάντα δουλειά.

Ἡ Νανέττα, ὀρθὴ δίπλα στὸν ἀδερφό της, τὸν ἄκουγε σοβαρῇ, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, κοῦνησε μόνον τὸ κεφάλι της σὰ νὰ ἐπιδοκίμαζε τὰ λόγια τοῦ Νικόλα πού ἐξακολούθησε:

— Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, βλέπεις, θέλω νὰ μάθω γρήγορα τούτη τὴν τέχνη, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βοηθῶ τὸν πατέρα πού δὲν τὰ καταφέρνει πιά ὁ καίμενος.

Τὸ κοριτσάκι ἀφρὺ ἔμεινε γιὰ λίγην ὥρα σκεπτικό, ὅστερα μίλησε καὶ αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του:

— Ἐχεις δίκιο, Νικόλα, εἶπε, νὰ θέλῃς νὰ μάθῃς τούτη τὴν τέχνη, μιὰ καὶ σ' ἀρέσει. Μὰ ἐγὼ δὲ θέλω, ὅπως ἀποφάσισε ὁ πατέρας, νὰ βοηθῶ τὴ γυναίκα τοῦ Σιμόν στὸ μαγειρίδι. Νὰ κερνάω κρασί ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἕνα πράγμα πού μοῦ φέρνει ἀηδία, ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὸ σκέπτομαι.

Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν οἱ ὠραῖοι καὶ καλοντυμένοι κύριοι, οἱ ὁμορφες κυρίες μὲ τὰ μεταξωτὰ φορέματα καὶ τίς νταντέλλες στὸ λαιμό, σὰν ἐκεῖνες πού ἔδλεπα στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Κώμου ἢ στὸν Κεραμεικὸ.

Ὁ Νικόλας χαμογέλασε καὶ μουρμούρισε τραβώντας τοὺς σπάγγους τοῦ παπουτιοῦ πού ἔραβε:

— Εἶσαι δηλαδὴ σὰν νὰ ποῦμε, μιὰ μικρὴ «χριστο-ράτσια», ὅπως λένε τώρα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡρεμὰ ἡ Νανέττα.

— Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα.

— Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ διάλεξα τὸ ἐπάγγελμα πού θὰ κάνω.

— Τί;

— Ὅτι γίνω ἀνθοπώλισσα.

Ὁ Νικόλας σοφρῶσε τὰ μούτρα του ὅστερα ἀπὸ τὴ δήλωσιν αὐτή. Μὰ ἡ Νανέττα προσπαθῆσε νὰ τὸν φέρῃ μὲ τὸ μέρος της.

«Τὸ περιβάλλει τῆς γιαιγιάς εἶναι χλόη λουλούδια καὶ πουλιά...» (Σελ. 5, στ. γ'.)

ξεσκαπάζει σκληρή την πραγματικότητα, απαλλαγμένη από τις όμορφες που της είχα χαρίσει. 'Ω, δεν ξέρεις πώς φοβήθηκα, πώς απογοητεύθηκα στη σκέψη, ότι μπορούσα να χάσω έτσι και ένα λεπτό, ότι χρόνια τώρα είχα με τόση αγάπη φυλάξει!...

'Αλλ' όχι! αυτό κράτησε λίγη ώρα. Όταν προχώρησα προς τους βράχους, που κλειναινε την άμμουδιά από το ένα και το άλλο μέρος, όταν σαφάλασσα και χώθηκα μέσα στις κουφάλες και στις σπηλιές, όταν έσκυψα κι άκουσα τον μικρό μυστηριώδη κρότο που κάνανε τα νερά μπαινοβγαίνοντας στις μικρές υπόγειες κουφίλες, στις μικρούλες γούρνες, στις σκοτεινές σπηλιές, έκει που έπαινα άλλοτε τις γαρίδες και κυνηγούσα τα φτωχά καβουράκια, έ τότε έννοιωσα ότι ήμουν έγω ή ίδια σαν τότε, και τίποτα δεν είχε χαθεί. 'Όλες οι μαύρες σκέψεις σβυστήκαν από το νου μου, και γεμάτη χαρά και συγκίνηση, χαπλώθηκα χαμω στην άμμουδιά κι έλαφα...

Καρμιά φορά τα σπύτια αλλάζουν, φίλη μου, και δεν τα γνωρίζεις πιά, ούτε και τους ανθρώπους: κι αυτοί σε βλέπουν σαν ξένη. 'Η άμμουδιά όμως, ο βράχος, το πέλαγο που χαπλώνεται μπροστά σου, το μικρό νησί που φαίνεται πέρα, τα βουνά δλοτριγυνο, ο ορίζοντας, τα μικρά βοτάνια, οι ίδιοι ήχοι, τα ίδια μικρά κυματάκια που έρχονται και σπάνε στα πόδια σου, αυτά δεν αλλάζουν ποτέ. 'Όποτε και να γυρίσω εδώ πέρα, και τώρα κι άργότερα, και για ακόμα με άσπρα μιλιά, θα τα βωδ όμοια, όμοια να με κοιτάζουν να μου μιλούν, να με γνωρίζουν... 'Εγώ δεν θα είμαι πιά ή ίδια, αλλά κοντά τους, κοντά στα αγαπημένα αυτά πράγματα που μου μάθανε τη ζωή, θα γίνουμαι για μια στιγμή σαν τότε, σαν άλλοτε, σαν παιδί πάλι...

Νοιώθεις αυτή την ετυχία;...
Κόρη των 'Αθηνών

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΝΥΧΤΙΕΣ

Έχετε προσέξει ποτέ κανένα φθινοπωριάτικο βράδυ, όταν γλυκόπονη τ' άγέρι σ' έχαϊδεύει, πόσο μυστηριώδη, πόση γοητεία κρύβεται γύρω; Προσέξτε τότε την έκφραση του φεγγαριού, που φαίνεται τόσο πονεμένη, τόσο πιο χλωμή παρά άλλοτε;

'Ω! βρισκό ένα ιδιαίτερο θέληγχο στο φθινοπωρινό βράδυ. 'Ενα θέληγχο ανάμικτο με λύπη. Νομίζω πως τότε τα φύλλα χαϊρούνται για ύστερη φορά τη λήγη, με τόσο γλυκερό ζώή τους.

'Ω! ναι, το πιστεύω πως έτσι γίνεται.

Τό δειλινό τ' άγέρι, φιλώντας κάθε φύλλο, το ψιθυρίζει της νύχτας τη γενική συνάθροιση. Κι όταν το σούρουπο άπλωθει στη γη, τότε ή ψυχούλα, που κάθε φύλλο κρύβει μέσα του, αποχωρίζεται από αυτό. Πηγαίνει στο μεγάλο γλέντι, που κάνουν οι

μελλοθάνατοι. Τρελλά χορεύουν και πηδούν ως την αύγή! κι ή πρώτη λάμψη τις σκορπίζει.

Τό ίδιο γίνεται πολλές νυχτιές. Κάθε πρωί οι ψυχούλες γυρίζουν και πού ξανατλημένες στα φυλλάκια τους. Και κείνα όσο πάνε και χλωμαίνουν, άπ' της ψυχής τους τό πολύ τό κούρασμα.

Χλωμαίνουν σιγά-σιγά. Κι έν άλλο πάλι δειλινό, τ' άγέρι τό γλυκόπονη μ' ένα φίλι τά παίρνει από τόν κόσμο...

Τζολόδη

ΤΟ ΚΑΝΘΑΙ

Στόν τοίχο, πλάι στο Σταυρωμένο, Σύντροφος στο σκοτάδι της νύχτας,

'Από καιρό είναι κρεμασμένο, Μικρό καντήλι της παρηγοριάς.

Ποτέ τό λάδι δεν τοϋ λείπει, Ούτε κι αυτό τό κέρινο φυτίλι, Κι' όλο σκορπάει παρηγορία στη λύπη,

Τοϋ σπιτιού μας τό μικρό καντήλι.

Δανάη

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

— Νένη, Νένη, έλα δώ.

Τά μικρά και στρουμπουλά ποδαράκια έπαφιν να τρέχουν, και τά όμορφα μαύρα ματάκια κοιτάζουν με περιέργεια.

— 'Ελα δώ, έναλέω.

Κι' ή μικρούλα προχωρεί.

— Τί τέλεις;

— Κοίταξε τί όραιο τοπάκι θα σου δώσω, αλλά πρώτα έλα να καθήσης κοντά μου.

Με τά μάτια καρφωμένα πάνω στη μπάλα (βάγια καθώς τη λέει) ή μικρούλα κάθεται.

Κι' άρχίζει ό συνηθισμένος διάλογος.

— Ποιανού είναι αυτό; ρωτάω, άγγίζοντας, τό ρωξ φορεμάκι.

Τά ματάκια για μια στιγμή ξεκαρφώνονται από τη μπάλα και με κοιτάζουν σοβαρά.

— Ζικό μου, και σηκώνοντας τό ρωξ φορεμάκι, δείχνει τά κουκλίστικα παπουτσάκια της: Ζικά μου, λέει δείχνοντάς τα.

— Και τώρα θα πούμε τό μαθημά μας. Δύο, έξο ένα, πόσο κάνει;

— 'Ενα, άπαντά, κουνώντας άνυπόμονα τά ποδαράκια της.

Και κάποιος έξυπνος λέει:

— Τρία, έξο ένα;

— 'Ενα! λέει πάλι.

'Όλοι γελούν, κι' ή μικρή στην άρχή μας κοιτάζει με άπορία, ύστερα μ' έναν πηδο βρίσκει κατόν, και φωνάζει πηδώντας και γελώντας.

— 'Ενα! ένα!

Δεσποινίς Γκλόουν

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Μιά μέρα ό Κάτων, ένας από τους πιο μεγάλους σοφούς της αρχαίας Ρώμης, δέχτηκε την επίσκεψη ενός γνωστού του, από τό

γειτονικό χωριό, που φαίνονταν σκεπτικός και διάβαζε κανείς στο πρόσωπό του καθαρά, ότι είχε μια μεγάλη λύπη.

— Πώς άπ' εδώ; τόν ρώτησε ό σοφός.

— 'Α! άπάντησε ό επισκέπτης με ένα ύφος πολύ σκεπτικό, αυτή τη νύχτα όνειρεύτηκα ότι ένας ποντικός έτρωγε τό ένα από τά παπούτσια μου. Σύ λοιπόν, Κάτων, πού είσαι τόσο σποφός άνθρωπος έξηγήσέ μου αυτό τό πράγμα στο όποιο νομίζω ότι βλέπω μια προσεχή συμφορά.

'Ο Κάτων είχε μεγάλη διάθεση να γελάσει, αλλά συγκρατήθηκε και, παίρνοντας σοβαρό ύφος, φάνηκε να σκέπτεται βαθιά.

'Επειτα, άφού παρατήρησε καλό τόν γείτονα του, είπε:

— 'Ησύχασε και δεν είναι τόσο φοβερό όσο τό φαντάζεσαι. Σε βεβαιώ όμως ότι θα ήταν άπελπιστικό εάν...

— 'Εάν; επανέλαβε τρομαγμένα ό χωρικός.

— Εάν την έρχόμενη νύχτα τό παπούτσι σου έτρωγε τόν ποντικό!

'Ο δύσμοιρος χωρικός, μ' όλο που ήταν έξαιρετικά άπλοικός, έν τούτοις κατάλαβε ότι ό Κάτων κοροϊδευε, και στην πρώτη ευκαιρία άποσύρθηκε καταγανακτισμένος.

(κατά τόν Πλεόταρχο)

Ιούλιος Καίσαρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μη κάνεις φασαρία, Τοτό, γιατί κοιμάται ό μπαμπάς σου.

— Μα όταν κάνω φασαρία και δεν κοιμάται, μου δίνει μπάτσους.

Μυστηριώδης Προσωπιδοφόρος

ΜΕΡΙΚΕΣ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

'Όσοι δεν άναγνώσαντε ακόμη τή συνδρομή σας, πρέπει να τή άναγνώσετε τώρα, ή τουλάχιστο να μου γράψετε να σας περιμένω ως τή Πρωτοχρονιά.

Με τήν ευκαιρίαν αυτή, προσπαθήστε να μου κάμψτε και κανένα νέο συνδρομητή. Τώρα είναι ή καλύτερη εποχή για **Εσπαθώματα**.

Τά περσινα σας **ψευδώνυμα** έχετε καιρό να τή άναγνώσετε διέτην **31 'Ιανουαρίου**. 'Αργότερα δε έγγυθωμαι ότι θα τά βρήτε ελεύθερα.

'Ως τήν **31 'Ιανουαρίου** έπίστην πρέπει να μου στείλετε τή **Σημείωση για τό Έθνημα** που σπείρατε τόν περασμένο μου χρόνο.

Κομμάτια για τή **Σελίδα Συνεργασίας** δεν μπορείτε πιά να μου στείλετε παρά σύμφωνα με τή δήλωση που έκαμα στο προηγούμενο. (Αυτά που δημοσιεύω τώρα, είναι περισεύματα από τήν περσινή έσοδα.)

Αυτό μερικά υπερβαίνουν τό μέτρο που έθεσα φέτος: μία στήλη.)

Τό **Σήμα** είναι σχεδόν έτοιμο. Αυτή τήν έδωμάδα έπίττω να τό στείλω σ' όσους τό παρήγγειλαν. Στο έρχόμενο φυλλάδιο θα τό άναγγείλω όριστικώς.

— Πές μου, μικρέ, έπιτρέπεται να μιλή κανείς στην τάξη;

— 'Ω, κύριε έπιθεωρητά, κυρομυρίζει αστασιζόμενος ό Τοτός. Παρακαλώ, βέβαια! Μπορείτε να μιλήσετε...

Χαρά τοϋ Σπιτιού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 όδός **Ευριπίδου**, κλάδει όλο τό νοικοκυριό τό σπιτιό της, γιατί ή μητέρα πρέπει ώρα να ξεκουρασθή, άσολείται και ή τή μαγειρική. 'Εχει πάρει και με άνεπαρκές **γεαμμάτο**, γέφυρα, τα όποια πρέπει να πληρώσει τό μήνες τό χρόνο στο Νοσοκομείο. **Ζυγίζετε τα και βάψετε τό γεαμμάτο** τή Γερμανία, έκτός από χρυσόχοι, **ματόσημο** σωστό. — Δεν άπαντα σέ κανένα, όταν με ρωτά **γέφυρα** πράγματα που τά έχει ό **Οδύσσεως** στίς τέχνες της, και γι' αυτό **ταί δε. 5, ταχυδρομικώς δε.** **Εξ** ας έστειλες σχετική 'Αγγελία, και πρέπει να τόν προμηθεύω **τα** τέλος όμολογεί και μερικά της όποιος θέλει να λαβαίνω **μέρος** στην κίνηση.

ΑΛΛΑΛΑΓΜΟΣ χαράς υποδέχθη παντού τήν έμφάνιση του πρώτου μου φυλλάδιου. Τί όραιο ύλη! Τί όραιο εικόνες! Τί ποικιλία! 'Εν έτοιμότητά, τό έξηγώ σεμνή, συλλογιστικό μυθιστόρημα, από κλασσικά άριστουργήματα, ό **«Δαυίδ Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σανδάλ** **«Λουλουδάκι τοϋ Τέμπλου»** — ή **«Ο** θάνατη σειρά των παιδικών διηγημάτων τοϋ 'Ανατόλ Φράνκ, τοϋ γάλλου **«Ακαδημαϊκού»** — **«Τά παιδιά μάς»** — που τά διαβάζουν με τήν ίδια ευχαρίστηση κι' οι μεγάλοι και **«Τέλος Κόπερφελντ»** τοϋ μεγάλου Δίκνεϊ, ένα θαυμάσιο ιστορικό μυθιστόρημα, περριπετείται τό μάγου **Σ**

